

Trang Thơ
Nguyễn Tường Giang

ÁO ĐỎ NGƯỜI PHƠI TRƯỚC DẬU THƯA

Vườn nhà ai bên cạnh
nở đầy hoa cúc vàng
cây phong trồng trước ngõ
đỏ lửa đón Thu sang

Giữa đất trời cao rộng
một mình ta ngồi đây
chợt nghe ngoài dậu nửa
áo đỏ phát phơ bay

Mẹ hiền giờ đã khuất
ngàn dặm thân lưu đây
nhớ nhà đôi giòng lệ
biết nói cùng ai đây?

Nguyễn Tường Giang
10-26-1988

Đầu Thu đưa con đi học xa

**Đưa con vào trường học
đầu thu chớm mưa bay
lá xanh chưa kịp đỏ
chim non đã xa bầy**

**Bóng con vừa đi khuất
héo hắt ruột gan này
hoa xuân chưa chớm nụ
lá vàng rụng ai hay**

**Vợ chồng về nhà cũ
phòng trống nỗi nhớ đầy
tiếng ai ngoài cửa sổ
tưởng con còn đâu đây.**

**Nguyễn Tường Giang
9-11-90**

VÔ ĐỀ

**Lá đổi màu – tranh Đinh Cường 1989
những bạn bè đã bỏ đi hết
họ ở đâu họ có gặp nhau
hôm qua thêm một lần rơi lệ**

thêm một người đi dưới mộ sâu
họ bỏ đi họ đến cuối đường
con tàu hư ảo của thời gian
bao giờ tôi đến sân ga ấy
đứng đợi trông vời qui cố hương
tôi vẫn mỗi ngày qua từng con phố
lá mùa xuân vẫn xanh, hoa mùa hè vẫn đỏ
những con phố bao nhiêu thân quen cũ
những nóc nhà còn vẳng tiếng xôn xao
tôi vẫn mỗi ngày qua từng con phố
lá thu đã chớm vàng, mùa đông chờ tuyết đổ
những số nhà sao rất thân quen
tiếng hát vẫn còn, bức tranh Đinh Cường vẽ dở
anh Giang ơi sao trời còn bắt tội
một mình tôi ở lại thế gian này...
sáng thức dậy sớm, nhớ đến một người

Lake barcroft, 24 tháng tám 2019

Nguyễn Tường Giang

NGUYỄN TƯỜNG GIANG

Ngồi ở Starbucks nhớ Đinh Cường

tặng Nguyễn Mạnh Hùng

**Tôi ngồi một mình trong quán vắng
buổi chiều mưa tuyết bay
hai ly cà phê bốc khói
chiếc ghế trống ngồi chờ ai**

**tôi vẫn ngồi chờ một người
tôi vẫn ngồi chờ đôi mắt nhìn ngơ ngác
nụ cười như trẻ thơ
giọng nói thì thầm thủ thỉ
chiếc áo manteau dày che xương thịt hình nhân
chiếc mũ xám mùa đông không làm đủ ấm
đầu trọc thiền sư
tôi thấy bạn tôi vẫn ngồi trên ghế
ảo ảnh ba chiều
ly cà phê còn bốc khói
một regular tall**

lạnh, như chưa bao giờ lạnh thế
mùa đông đã bắt đầu
muốn uống cà phê với một người bạn cũ
buồn thay
số điện thoại đã không còn ...

January 8, 2017

NGUYỄN TƯỜNG GIANG

Về Đà Lạt Thăm Chốn Cũ

đồi quanh co lối nhỏ
bát ngát hương cỏ tranh
áo em bay trong gió
chân trời đỏ hơi son

đường đi lên nhà em
dốc cao hoa quỳ nở
chiều lạnh dưới làn da
chút đời em ấp ủ

tôi qua đó tần ngần
ngắt một bông cúc dại
để lại trái tim khô
một linh hồn đã mất

hôm nay về chốn cũ
vẫn những bông quỳ xưa
đường lên cao dốc nhỏ
tôi đứng nhìn ngẩn ngơ

nhà em không còn đó
biết tìm đâu bây giờ

tặng người xưa
Nguyễn Tường Giang

MỘT MÌNH...

Bỗng nhiên tôi nhớ về Hà Nội
bỗng nhiên tôi nhớ phố Hàng Than
bỗng nhiên lòng tôi sâu vô hạn
và một mình, tôi khóc trong đêm
Có những nỗi buồn không nói được
những thì thầm không biết tỏ cùng ai
như buổi sáng nay tôi nhớ về Hà Nội
vì ngoài trời có mưa bụi bay

Bỗng nhiên tôi nhớ về Yên Thế
tuổi thơ tôi giấc mộng đầu đời
những anh bộ đội về trong xóm
và giặc Tây càn quét ngoài rừng
Tôi lớn lên đánh khăng đánh đáo
thả diều bay những cánh đồng rơm
ê a học ngôi đình làng ngói cổ
đêm chôn mìn đầu ngô đất vùi nông
Bỗng nhiên tôi nhớ đầu mùa hạ
cầu Thị Nghè hai buổi đón đưa Oanh
tóc ngang vai thả bay chiều gió lộng
áo học trò đàn bướm trắng bay ngang
Bỗng nhiên tôi nhớ ngày Mẹ mất
mẹ ơi sao mẹ lại bỏ con
vẫn đưa trẻ thơ ôm vú mẹ
như lời ru vĩnh biệt ngàn năm
Có những nỗi buồn không nói được
những thì thầm không biết tỏ cùng ai
bỗng nhiên tôi hiểu sâu vô hạn
và vì sao tôi thầm khóc trong đêm...

8/23/2019

Fall church, một ngày mưa

Nguyễn Tường Giang

thu

trời mới vừa trở lạnh
lá trên cây ương vàng
gọi bạn ra ngồi quán
lặng lẽ đón mùa sang

ngồi với nguyên mạnh hùng nhớ đình cường

mùa thu và lá rụng
hà nội nhớ paris
tôi xa nhà xứ lạ
nocturnes và chopin
mưa rơi ngàn nỗi nhớ
thánh thốt giọt buồn vương

nhớ O. khi xa nhà thăm cháu

buổi sáng trời trở lạnh
khoác vội chiếc áo len
pha ly cà phê nóng
tưởng ai còn ngồi bên

tôi

ngồi buồn nhìn lá rụng
ngồi buồn nhìn mưa rơi
buồn nhìn lại đời người
tàn một thân củi mục
chim hót lời bi ai

**và nhật được
một bài thơ cũ vô đề**

vẻ dịu hiền của thiên nhiên
không trái tim nào chứa nổi
hãy quên đi những muộn phiền
lặng nghe tiếng gió
và tiếng chim
và tiếng sóng thì thầm mời gọi
hãy để linh hồn
hòa nhịp với thiên nhiên

5.28.1989
fire island, new york

nguyễn tường giang
ngày bão rút 10/10/2020

Năm bệnh nhớ lại đời mình

tôi thường ngồi một mình
nhìn ra ngoài cửa sổ
vườn sau
hoa đỗ quyên đã nở
đỏ thắm như vết máu loang
tháng tư
như lưỡi dao chém ngang cần cổ
hàng năm
vết sẹo còn mưng mủ
thương đau
tôi thường ngồi một mình
nhớ về
tuổi thơ
hà nội
54
nhà tôi đầu dốc hàng than
mùa mưa nước chảy dọc hè đường
những con thuyền bằng giấy
đưa trẻ thả trôi
bồng bênh sóng nước

biết về đâu
cô bé ngồi bên song cửa
nhìn theo
đôi mắt đen như đôi mắt bồ câu
tôi có bao giờ được nhìn thấy lại
hà nội di cư
tôi thường ngồi một mình
thấy mình không còn trẻ nữa
để viết thư tình
như ngày mới yêu oanh
ngõ nhà nàng cây ngọc lan hoa nở
thơm ngát hương trinh
tôi nhật một bông hoa đã héo
để tưởng nhớ mùi hương (TL)
tôi thường ngồi một mình
biết không còn trẻ nữa
xuống đường
phản đối
biểu tình
dây kẽm gai lựu đạn cay ma trắc
hồ hào gào thét gậy gộc cầm tay
như một con rô bốt
cô học trò áo quần nhàu nát
dúi vào tay mấy lát vỏ chanh
nước mắt tôi chảy dài như ngày mẹ chết
mẹ ơi
con lao đầu vào chống đối
vẫn không hiểu vì sao
tôi cũng không còn trẻ nữa
để lang thang trong các trại tù
kà tum long giao suốt máu
thanh cầm yên báy lạng sơn
rừng xa lạnh lẽo
lao động héo tàn
đói nhạt từng hạt cơm rơi
trong bùn hay nước mắt
vợ con sống ở nhà lầy lất
vẫn đường xa lặn lội thăm chồng
đã chết
vùi nông
tôi không còn trẻ để vượt biên
biển cả mệnh mông sóng xô gằm thét
bọn cướp biển như một bầy thú dữ

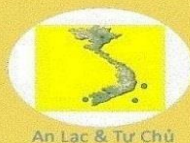
giết người
cướp của
hãm hiếp
đốt thuyền
có chị có anh có cha có mẹ
bao nhiêu người vùi sâu đáy biển
để tìm đến
tự do
tôi biết tôi không còn trẻ nữa
để làm lại từ đầu
trên đất nước tạm dung
hàng ngày đổ mồ hôi
đêm đêm chập chờn mộng dữ
nhưng đất nước này muôn vàn tươi đẹp
bởi người còn có tấm lòng
như đứa con bất hạnh
được gặp lại mẹ hiền
vết thương cũ sẽ lành
và tương lai không chỉ là hy vọng
tôi có
tự do
thanh bình
dân chủ
có nhà có cửa
có thực phẩm hàng ngày
những đứa trẻ tươi vui đi học
về thế giới hòa bình
nhưng trên màn ảnh truyền hình
người ta vẫn muôn vàn đau khổ
đói khát
chiến tranh
những trẻ con hốc mắt thâm sâu
ruồi bay trên thân xác khẳng khiu
ôm vú mẹ khô như củi đốt
những máu chảy thối tan vì bom đạn
những tay chân vương vãi trên đường
bởi vì đâu
chủng tộc
màu da
niềm tin
tôn giáo
vẫn có người không có trái tim
ác độc

giết hàng triệu đồng bào
cùng màu da máu thịt
vì tham vọng cá nhân
lịch sử chứng minh
tần thủy hoàng
nê rô
hitler
mao trạch đông
sít ta lin
hồ chí minh
đã chết
và bạo quyền không thẳng nỗi nhân dân
tôi vẫn ngồi một mình
nhìn ra ngoài cửa sổ
đã bao mùa hoa nở
tuyết rơi
nửa đời người
nhận biết bao ân sủng
sao lòng tôi vẫn hãi hùng run sợ
vì quanh tôi trên thế gian này
còn biết bao loài quỷ dữ
đội tên người
hôm nay
một mình nằm trên giường bệnh
sắp đến ngày nhắm mắt
xuôi tay
tôi nguyện cầu cho nhân loại
qua cơn đại dịch
NGƯỜI LẠI ĐƯỢC LÀM NGƯỜI
mùa dịch cúm covid-19

tháng tư 13-19 năm 2020
Nguyễn Tường Giang

Nguồn: [NGUYỄN TƯỜNG GIANG – PEN Vietnam \(vietpen.org\)](http://www.vietnamvanhien.org)

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 8000 TÁC PHẨM